

Arrest

nr. 269 229 van 2 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten O. GRAVY en M.-A. HODY
Chaussée de Dinant 1060
5100 WEPION

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 januari 2022.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaten O. GRAVY en M.-A. HODY verschijnt voor de verzoekende partijen.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij hun verzoek internationale bescherming onderzocht en

behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij hun verzoeken kennelijk ongegrond worden verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 14 december 2020 werd Kosovo aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

4.1. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekers afkomstig zijn van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Kosovo, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hun hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat verzoekers geen substantiële redenen hebben opgegeven die aantonen dat, ondanks hun afkomst van een veilig land, hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

4.2. In de bestreden beslissingen wijst de commissaris-generaal er vooreerst op dat verzoekers hun verzoeken om internationale bescherming laattijdig indienden, en verklaren hun verzoeken te hebben gedaan opdat verzoeker zijn werkvergunning zou kunnen behouden, hetgeen niet overeenstemt met de door verzoekers aangehaalde vrees en hun algemene geloofwaardigheid en die van de door hen aangehaalde asielmotieven ondermijnt. Hierna wordt in de bestreden beslissingen uitvoerig uiteengezet waarom er, op basis van de incoherente verklaringen van verzoekers en het gebrek aan enig ondersteunend document, geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vluchtmotieven, en met name de belaging door de schuldeiser van verzoeker, R.(...) S.(...), en diens entourage. De commissaris-generaal weigert verzoekers internationale bescherming en beschouwt hun verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, §2 van de Vreemdelingenwet. Hij besluit dat verzoekers geen substantiële redenen opgeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komen.

4.2. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch zij ondernemen geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekers toekomt om deze motieven

aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Verzoekers beperken zich immers louter tot het beknopt uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van enkele van de bevindingen van de commissaris-generaal, waarmee zij diens vaststellingen evenwel geenszins weerleggen, noch ontkrachten.

4.3. In het verzoekschrift voeren verzoekers aan dat de vertaalproblemen talrijk zijn, en dat de context van het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken moet in acht genomen worden, en met name het feit dat verzoekers worden geïnterviewd zonder advocaat, zonder in detail te kunnen gaan, en onder druk door agenten die wensen dat het gehoor zo snel mogelijk gaat; waardoor er niet geoordeeld kan worden dat hun verklaringen op het Commissariaat-generaal niet stroken met hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt in verband hiermee vast dat in de bestreden beslissingen talrijke incoherenties tussen de verklaringen van verzoekers, onder andere tussen hun verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal worden aangehaald, en dat verzoekers op geen enkele concrete wijze aantonen dat dezen het gevolg zouden zijn van het slechte verloop van hun interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ze tonen dus niet in concreto aan dat er in casu sprake zou zijn geweest van communicatieproblemen/misverstanden tijdens de interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken die het geheel van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, incoherenties en onlogische verklaringen zouden kunnen verklaren, noch dat de kwaliteit of de betrouwbaarheid van de vertalingen gehypothekeerd zou zijn. De vragenlijsten die werden ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken bevatten geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens de gehoren vertaal- en/of communicatieproblemen dan wel misverstanden zouden hebben voorgedaan. Aan het begin van hun persoonlijke onderhoud op het Commissariaat-generaal haalden verzoekers evenmin concrete problemen aan die ze tijdens hun interviews op de Dienst Vreemdelingenzaken zouden gekend hebben. Verzoeker vermeldde dat de tolk niet altijd zijn bewoordingen begreep, maar gevraagd naar verduidelijking hieromtrent verwees hij enkel naar het feit dat de persoon met wie verzoeker problemen kende overleden was en dat dit niet werd opgeschreven. Expliciet gevraagd naar andere problemen met betrekking tot het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, antwoordde verzoeker duidelijk dat er geen andere problemen waren (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 2). Verzoekster vermeldde eveneens dat de tolk tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet alles begreep, doch stelde dat er geen fouten op de vragenlijst stonden en dat ze gewoon sommige zaken meerdere keren diende te herhalen eer de tolk haar begreep. Expliciet gevraagd of ze fouten heeft opgemerkt, stelde verzoekster van niet en dat de vragenlijst haar werd voorgelezen, en dat deze overeenstemde met haar verklaringen (notities persoonlijk onderhoud verzoekster, p. 2). De Raad merkt overigens op dat er in de bestreden beslissingen op goede gronden wordt gesteld dat uit de vragenlijsten van beide verzoekers blijkt dat ze het overlijden van de belager van verzoeker niet vermeldden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad acht het niet aannemelijk dat tijdens de interviews van beide verzoekers op de Dienst Vreemdelingenzaken dezelfde fout zou zijn worden gemaakt, met name het niet noteren van verzoekers vermeende verklaringen over de dood van hun belager. De Raad merkt voorts op dat tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken de dossierbehandelaar aan verzoeker een bijvraag stelde betreffende zijn asielrelaas (vragenlijst CGVS, punt 5), waardoor verzoeker bezwaarlijk kan beweren dat hij onder druk werd gezet om het interview zo snel mogelijk af te handelen.

4.4. Waar verzoekers nog hun incoherente verklaringen trachten te vergoelijken door te stellen dat verzoeker geheugenproblemen kent doordat hij een slag op zijn hoofd heeft gekregen, slagen zij er allerm minst in te overtuigen. Verzoekers beperken zich te dezen immers tot blote beweringen en brengen geen medisch attest bij waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker aan geheugenproblemen zou lijden of dat zijn cognitieve en mentale functies dermate ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren of waardoor hij niet in staat zou zijn om de essentie van zijn asielmotieven op een duidelijke en geloofwaardige manier uiteen te zetten.

4.5. Verzoekers pogen nog de incoherenties in hun relaas te verklaren door te verwijzen naar het feit dat de aangehaalde feiten in 2009 begonnen en dat ze verscheidene keren op en af reisden naar Kosovo, waardoor ze niet meer juist weten wanneer ze een gebied voor een ander verlieten. De Raad benadrukt echter dat van een asielzoeker verwacht wordt dat deze belangrijke gebeurtenissen, zoals de belaging door R. en zijn entourage, naar plaats en tijd kan situeren, gezien deze gebeurtenissen, ongeacht het tijdsverloop of de traumatische en vermoeiende ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Waar verzoekers nog aanhalen dat het normaal is dat hun verklaringen onderling wat verschillend zijn, daar verzoekster de meeste feiten die verzoeker aanhaalt niet zelf heeft meegemaakt, kan dit geenszins de tegenstrijdigheden in de verklaringen van

verzoekers vergoelijken. De Raad benadrukt nogmaals dat van verzoekers mag worden verwacht dat zij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen afleggen, en dat zij de feiten die de aanleiding vormden voor hun vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van hun asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeven in iedere fase van het onderzoek, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de verzoekers aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad stelt vast dat verzoekers zich beperken tot een verwijzing naar hun eerder afgelegde verklaringen en/of het uiten van beweringen teneinde de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te verschonen, doch er niet in slagen de vaststellingen in de bestreden beslissingen te ontkrachten of te weerleggen. Zij bieden er geen aannemelijke uitleg voor.

4.6. De Raad merkt voorts op dat in de bestreden beslissingen op terechte wijze wordt vastgesteld dat de door verzoekers aangehaalde vrees niet verenigbaar is met hun laattijdige verzoeken om internationale bescherming: "Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u verklaarde naar België te zijn gekomen nadat u eerst van juli of augustus 2018 tot september of oktober 2019 in Duitsland had doorgebracht. U heeft in Duitsland nooit een verzoek om internationale bescherming ingediend. Uit uw verklaringen blijkt bovendien dat u reeds sinds september of oktober 2019 in België verblijft. Uw echtgenote kwam hier zeven maanden geleden aan. Sindsdien verlieten jullie België niet meer (notities persoonlijk onderhoud CGVS, p. 5 en 6). Desalniettemin verzochten u en uw echtgenote pas op 29 januari 2021 hier in België om internationale bescherming. Uw stelling dat u niet eerder een verzoek om internationale bescherming indiende omdat u niet op de hoogte was van het bestaan van de asielprocedure, kan niet weerhouden worden als afdoende rechtvaardiging voor uw nalaten hier eerder een verzoek in te dienen (CGVS, p. 5). Hiermee zet u de ernst van uw asielaanvraag danig op de helling. Een dergelijke houding is immers niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land het nodige doet om in zich terdege te informeren over de in dit verband te volgen stappen en zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Uw laattijdige verzoek lijkt bovendien enkel te zijn ingediend met het oog op het behouden van uw werkvergunning. U gaf immers aan hier vijf maanden voor de firma SEFCA te hebben gewerkt en op aangeven van uw advocaat een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend met het oog op het verkrijgen van een werkvergunning en aldus het kunnen behouden van uw arbeidscontract (CGVS, p. 5 en 6). Ook dit is een houding die moeilijk in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voorgaande bevindingen ondermijnen bijgevolg ernstig uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het bijzonder." Verzoekers laten deze pertinente motivering, die steun vindt in het administratief dossier, ongemoeid en de Raad maakt deze dan ook tot de zijne.

4. Bijgevolg blijken verzoekers niet aan te tonen dat zij redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Kosovo."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 december 2021, voeren verzoekende partijen aan dat zij in de problemen zijn gekomen bij de verkoop van wagens en dat zij hun schulden niet meer konden betalen en daardoor werden lastiggevallen.

Daar de verzoekende partijen ter terechtzitting van 23 februari 2022 zich slechts beperken tot het louter en beknopt herhalen van hun asielrelaas, doch zij hierbij geheel nalaten daadwerkelijk concrete en dienstige opmerkingen te formuleren aangaande de in voornoemde beschikking opgenomen grond, waarbij met verwijzing naar de motivering van de bestreden beslissingen wordt opgemerkt dat aan de door verzoekende partijen ingeroepen vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht, dient erop gewezen dat zij dan ook in het geheel niet ingaan op voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Derhalve dient te worden aangenomen dat zij deze grond tot verwerping niet betwisten, minstens wordt vastgesteld en staat vast dat zij deze geenszins ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 28 december 2021 opgenomen grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partijen redenen hebben om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in geval van terugkeer naar Kosovo.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS